

PŘÍLOHY

ROZHOVORY

1. Jan

Já: „Ahoj, jak už jsem ti říkala, píšu bakalářskou práci, která se zabývá životním stylem lidí s tělesnými modifikacemi. A jelikož do této skupiny lidí patříš, tak jsme se dnes sešli, abych ti mohla položit pár otázek. Tvé odpovědi mi pomohou s výzkumnou částí mé práce. Rozhovor si potřebuji nahrát, je to v pořádku?“

Jan: „V pořádku.“

Já: „Dobře, tak jdeme na to. Jak se jmenuješ, stačí křestní jméno, a kolik ti je?“

Jan: „Jan, 26.“

Já: „V jakém městě bydlíš?“

Jan: „Praha.“

Já: „Čím se živíš?“

Jan: „Policista.“

Já: „Super. Takže první blok se jmenuje První modifikace. Jaká byla tvá první modifikace?“

Jan: „První modifikace?“

Já: „Ano. Řekla bych, že tetování, že?“

Jan: „Určitě tetování a cvičení, ale tetování bylo první a hlavní.“

Já: „A proč sis ho pořídil?“

Jan: „Líbilo se mi to, chtěl jsem to zkusit. Byla to výzva.“

Já: „Super. Já to mám stejně. Jak reagovala tvá rodina a okolí?“

Jan: „Všichni jsou potetovaní, takže v pohodě.“

Já: „Tak to ti závidím. A máš to tetování do dnes?“

Jan: „Ano.“

Já: „Super. A lituješ někdy, že sis ho nechal dát?“

Jan: „Nikdy.“

Já: „To je dobře. Tak, to byl první blok a teď blok ovlivnění života. Měl jsi někdy kvůli modifikacím problém ve škole?“

Jan: „Nikdy.“

Já: „A co při hledání práce nebo potom v práci?“

Jan: „Paradoxně vůbec, i když se to hodně řeší. Spíš už dávají na kvalitu člověka než na to, jestli je potetovaný nebo ne.“

Já: „Super, tak to je dobré vědět. Setkal ses někdy s negativními či pozitivními reakcemi na svůj vzhled od známých nebo neznámých lidí?“

Jan: „Spíš pozitivní reakce.“

Já: „Jo? Tak to jsou zatím samá pozitiva. A koukáš se při výběru partnera po člověku se stejnou zálibou v modifikacích nebo tohle neřešíš?“

Jan: „Neřeším to, ale jelikož se mi to líbí, tak je to prostě plus.“

Já: „Jasně. Stalo se ti, že tě někdy někdo odmítl právě kvůli modifikacím?“

Jan: „Ne, spíš naopak.“

Já: „To u chlapů bývá. A už jen jedna otázka, změnili ti modifikace život nebo máš pocit, že je to jen estetická záležitost a tvůj život nijak neovlivňují?“

Jan: „Tak jelikož se mi to líbí a chci to rozšiřovat, tak určitě nějaký nadhled mi to změnilo, ale jinak mě to vůbec neomezuje. Spíš to hodnotím kladně prostě.“

Já: „Tak a to je všechno, díky za rozhovor, tvé odpovědi mi velmi pomohou. Ráda jsem tě viděla. Ahoj.“

Jan: „Díky.“

2. Alex

Já: „Ahoj, jak už jsem ti říkala, píšu bakalářskou práci, která se zabývá životním stylem lidí s tělesnými modifikacemi. A jelikož do této skupiny lidí patříš, tak jsme se dnes sešli, abych ti mohla položit pár otázek. Tvé odpovědi mi pomohou s výzkumnou částí mé práce. Rozhovor si potřebuji nahrát, je to v pořádku?“

Alex: „Určitě.“

Já: „Dobře, tak jdeme na to. Jak se jmenuješ, stačí křestní jméno, a kolik ti je?“

Alex: „Jmenuju se Alex a je mi 22.“

Já: „V jakém městě bydlíš?“

Alex: „V Uhlířské Lhotě, no vesnice.“

Já: „A čím se živíš?“

Alex: „Jsem pečovatel v senior centru.“

Já: „Tak, máme tu dva bloky, první se jmenuje První modifikace. Jaká byla tvá první modifikace?“

Alex: „myslím si, že to byli snakebites, což jsou piercingy ve rtech. Tak to jsem měl jako první.“

Já: „A proč sis je pořídil?“

Alex: „Možná to byl trošku vzdor vůči rodičům, jakože je mi 16 let, jsem už skoro dospělej, takže si můžu dělat, co chci. Takže si dám piercingy.“

Já: „Jasně, to chápu. To jsem měla dost podobně. A jak reagovala tvá rodina a okolí?“

Alex: „No tak samozřejmě hroznej oheň na střeše. Máma ta prostě, že v žádném případě, že okamžitě vyndat. Mě to ještě navíc hnísalo. Máma mi dala takovou facku, že mi skoro vyletěly zuby, takže takhle.“

Já: „A co kámoši?“

Alex: „No bylo to drsný v tu chvíli, že jo, takže těm se to hrozně líbilo.“

Já: „A máš je dodnes?“

Alex: „Nemám, už je nemám.“

Já: „A lituješ někdy, že jsi s modifikacemi začal?“

Alex: „Vůbec ne.“

Já: „Já si taky myslím, to asi nikdo.“

Alex: „Asi ne, když už se rozhodneš.“

Já: „Přesně, tedy když to není zrovna tribal na rameno, že jo.“ (smích)

Alex: „No to ne no.“ (smích)

Já: „Hele, tak další blok otázek k ovlivnění života. Měl jsi někdy kvůli modifikaci problém ve škole?“

Alex: „Ve škole ne, spíš až v zaměstnání.“

Já: „To je ta další otázka. Takže při hledání práce nebo potom v práci?“

Alex: „No měl jsem problém, když jsem se snažil dostat k policii České republiky, jako státní, tak tam měli problém, jakože nesmí být viditelné tetování a piercing a tohle. Takže tunely by musely jít ven, septum by muselo ven, všesko. Takhle to prý prostě nesmí být.“

Já: „Jasně. A teď v práci, kterou děláš, je to v pohodě?“

Alex: „Jo, je to v pohodě. Babči na to rády koukaj, pořád zkoumaj, kde co mám a když mi něco přibude, tak se hrozně rády koukaj. No, co to je a proč to je.“

Já: „Takže vlastně je to spíš výhoda.“

Alex: „Jo, dá se říct.“

Já: „Setkal ses někdy s negativními nebo pozitivními reakcemi na svůj vzhled od úplně neznámých lidí?“

Alex: „Setkal, velmi často. Jak s pozitivními, tak negativními. Třeba jsem byl na nádraží a viděl jsem paní, jak se o mě bavěj, tak jsem si sundal sluchátka, abych slyšel a ty dvě seniorky: Podívej Maruš, tak mladej a už seděl. Tetování mají prostě spojený s kriminálem no.“

Já: „Jasně no, takže klasika. Tohle se mi stalo taky. Taky se o mě každou chvíli někdo někde baví. Ještě zvlášť s dětma, že jo.“

Alex: „Jo, sociálku na tebe.“ (smích)

Já: „Přesně. (smích) A koukáš při výběru partnera po člověku se stejnou zálibou v modifikacích nebo tohle neřešíš?“

Alex: „Nijak to neřeším, ale je to výhoda, když ta holka něco taky má. Líbí se mi to.“

Já: „Jasně, to máme taky asi všichni stejně, když už se nám to líbí.“

Alex: „Právě.“

Já: „A stalo se ti, že tě někdy někdo odmítl právě kvůli modifikacím?“

Alex: „Už se mi to jednou stalo, ale nakonec jsem zlomil jejího ducha.“ (smích)

Já: „Takže jako nakonec překousla, že tam ty kérky jsou jo? Jsi prostě oslnivej.“

Alex: „Tak tak.“

Já: „Nebo jsi výřečnej. A už jen jedna otázka, změnili ti modifikace život nebo máš pocit, že je to jen estetická záležitost a tvůj život nijak neovlivňují?“

Alex: „No myslím si, že trochu jo, protože ty lidi ke mně přistupujou už trochu jinak, někdo možná s respektem, trochu úctou, někdo spíš s odstupem, že jako nevědí co a proč, co mě k tomu vedlo nebo

kde jsem si to nechal udělat. Takže si myslím, že kdybych ty kérky neměl, chovali by se ke mně lidé trochu jinak.“

Já: „Takže to vlastně ovlivňuje výběr okolí, trochu ho to selektuje.“

Alex: „Tak.“

Já: „Super. Tak jo, to je všechno, díky za rozhovor, tvé odpovědi mi velmi pomohou. Ráda jsem tě viděla.“

Alex: „Já tebe taky.“

Já: „Dík.“

3. Eliška

Já: „Ahoj, jak už jsem ti říkala, píšu bakalářskou práci, která se zabývá životním stylem lidí s tělesnými modifikacemi. A jelikož do této skupiny lidí patříš, tak jsme se dnes sešli, abych ti mohla položit pár otázek. Tvé odpovědi mi pomohou s výzkumnou částí mé práce. Rozhovor si potřebuji nahrát, je to v pořádku?“

Eliška: „Je to v pořádku.“

Já: „Dobře, tak jdeme na to. Jak se jmenuješ, stačí křestní jméno, a kolik ti je?“

Eliška: „Já jsem Eliška a je mi 26.“

Já: „V jakém městě/vesnici bydlíš?“

Eliška: „Bydlím v Ostřešanech.“

Já: „Čím se živíš?“

Eliška: „Jsem učitelka na střední škole.“

Já: „Tak, první blok, první modifikace. Jaká byla tvá první modifikace?“

Eliška: „První modifikace bylo tetování.“

Já: „A proč sis ho pořídila?“

Eliška: „Protože už jsem ho prostě hrozně dlouho chtěla.“

Já: „A chtěla jsi vždycky začít tetováním?“

Eliška: „Jo jo, Já jsem chtěla tetování. Mě vždycky přišlo, že kdybych si nechala udělat piercing, tak se to píchne skrz a to bolí víc, než když to nepíchneš skrz, ale jen do kůže. Takže vždycky tetování. A hlavně tetování je taková věc, která je trvalá a hlavně může být podle tvýho, piercing si vybíráš z náušnic, které jsou zrovna po ruce. To mi vždycky přišlo limitující.“

Já: „Jasně, chápu. Jak reagovala tvá rodina a okolí?“

Eliška: „No, to bylo vtipný, protože já jsem jeden večer přišla vlastně domů s tím, že jsem řekla, že zítra jdu na tetování. Táta mi řekl, že jsem blbá a máma se mi to snažila vymluvit. Samozřejmě to zkoušela přes to, jak budu vypadat, až budu stará a že jsou to zbytečně vyhozený peníze, taková ta klasika no. Takže doma to bylo takový, že z toho nikdo nadšenější nebyl, ale co se týče kamarádů, vrstevníků, tak ti byli nadšením bez sebe. Takový to jó, to je super, ty budeš mít tetování a jaký bude a kam bude a tak. Takže prostě klasika.“

Já: „Takže tys to doma řekla dřív, než sis ho pořídila?“

Eliška: „Jo, já jsem s tím strašila už hrozně dlouho, asi od dvanácti, co člověk přijde do takový tý puberty. Původně jsem ho chtěla k patnáctinám, jenomže v tu dobu by žádný tatér patnáctiletý dítě nepotetoval, takže jsem si musela počkat do osmnácti a vzhledem k tomu, že jsem stále nebyla rozhodnutá pro nějaký konkrétní motiv, tak se to protáhlo a nechala jsem se potetovat až o rok dýl, v devatenácti.“

Já: „Jasně. A to tetování máš do dnes?“

Eliška: „Mám.“

Já: „A lituješ někdy, že jsi s tím začala?“

Eliška: „Vůbec ne, vůbec ne.“

Já: „To asi nikdo z nás. Takže teď druhý blok, ovlivnění života. Měla jsi někdy kvůli modifikaci problém ve škole? Jako ještě když jsi studovala?“

Eliška: „Nepamatuju si, že bych s tím měla někdy problém, že by někdo z vyučujících nebo z vedení školy nějakým způsobem byť i jen komentoval. A to jak na střední tak na vysoký, tam to bylo každému tak nějak jedno.“

Já: „Jasně, na tý vysoký je to už takový jiný trošku. A co při hledání práce nebo potom v ní?“

Eliška: „No ani tam mi to nikdy nijak nevadilo. Já jsem pracovala jako grafička, takže tam vůbec, ve finále jsem ani nepřišla do styku s klienty extra. Když jsem potom začala pracovat ve škole, tak tam to nikomu z vedení nevadilo, ale je pravda, že kolegové na mě koukali trochu zvláště. Zaprvé jsem začala učit hodně mladá, navíc potetovaná, což bylo takový neobvyklí. Ale že by se kvůli tomu ke mně chovali nějak špatně, tak to nikdy.“

Já: „A setkala ses někdy s negativními nebo pozitivními reakcemi na svůj vzhled od úplně neznámých lidí?“

Eliška: „Jo jo, setkala. Třeba od dětí, které přijdou nové k nám na školu a neznají mě a já prostě nevypadám jako typický učitel nebo učitelka. Tak třeba si vykračuju po chodbě v kraťasech, je vidět tetování, co mám na noze a kolem se ozývají různé pochvaly a hlášky, že je to hustý. Ale to i od lidí, se kterými se jen tak někde potkám nebo jasně, chlubím se na nějaký sociální síti, takže i tam to sklízí nějaký úspěch a obdiv. Na druhou stranu je pravda, že občas se člověk setká i s takovým tím pohledem nebo tichou reakcí, že mě zkouknou a řeknou si ježíši.“

Já: „jasně, takovej ten hodnotící až znechucený pohled“

Eliška: „Jo, přesně. Je to spíš o tomhle, ale že by mě někdo kvůli tomu odsuzoval, to se zase asi říct nedá. Je teda ale pravda, že já mám tu výhodu, že jsem potetovaná všude tam, kde to jde skrýt, takže když budu chtít, vhodně se oblíknu a můžu vypadat nepotetovaná.“

Já: „Takže to ve finále nemusíš řešit, když nechceš. A koukáš při výběru partnera po člověku se stejnou zálibou v modifikacích nebo tohle neřešíš?“

Eliška: „Tak vždycky když se o tom takhle bavíme, tak říkám, že chci toho potetovanýho badboye, že by to bylo skvělý. Samozřejmě nebudu s někým, kdo by to tetování neměl rád nebo ho odsuzoval, to je pitomost, to by si mě ani nenašel a nebyl by se mnou. Ale je pravda, že když ten druhý má to tetování, tak nějakýho toho bludišťa k dobru má no.“

Já: „A stalo se ti někdy, že tě někdo odmítl právě kvůli tetováním?“

Eliška: „Ty vogo, asi ne. Asi se mi nestalo, že někdo zjistil, že jsem potetovaná a řekl mi, že potetovanou holku nechce. Spíš naopak.“

Já: „Jasně, v dnešní době to bývá spíš výhoda.“

Eliška: „Nevím jestli výhoda, ale asi to bude pro mladý lidi atraktivní, nebude to pro ně něco, co by je nějakým způsobem odrazovalo. I když je pravda, že jsem si myslela, že drtivá většina lidí má kladný vztah k tetování a zjistila jsem, že i mezi mýma vrstevníky je mnohem mnohem víc lidí, kterým se tetování nelíbí. Nevadí jim, ale nelíbí se jim. Že třeba řeknou, že jsem potetovaná a patří to ke mně, ale že by se jim to líbilo, to ne. A sami by se tetovat také nenechali.“

Já: „Chápu. A už jen jedna otázka, změnili ti modifikace život nebo máš pocit, že je to jen estetická záležitost a tvůj život nijak neovlivňují?“

Eliška: „No já si myslím, že můj život ovlivňují, ale jen v takovém tom rozměru, že mi nezasahují do praktických věcí jako je hledání práce, komunikace s lidma. Je to spíš o takovém tom mém vnitřním životu osobním rozvoji a tak, tam to nějaký zásah byl a nějak se to na mě podepsalo. Doslova. Ale že by mě to nějak ovlivnilo v životě navenek, to ne nebo jsem se s tím zatím nesešla, nepozorovala jsem to.“

Já: „Jasně, tak když ani nemáš žádné extra negativní zkušenosti.“

Eliška: „Tak.“

Já: „Takže to je všechno, díky za rozhovor, tvé odpovědi mi pomohou. Ráda jsem tě viděla. Ahoj“

Eliška: „Ahoj.“

4. Aneta

Já: „Ahoj, jak už jsem ti říkala, píšu bakalářskou práci, která se zabývá životním stylem lidí s tělesnými modifikacemi. A jelikož do této skupiny lidí patříš, tak jsme se dnes sešli, abych ti mohla položit pár otázek. Tvé odpovědi mi pomohou s výzkumnou částí mé práce. Rozhovor si potřebuji nahrát, je to v pořádku?“

Aneta: „Ano, prosím.“

Já: „Dobře, tak jdeme na to. Jak se jmenuješ, stačí křestní jméno, a kolik ti je?“

Aneta: „Jmenuji se Aneta a je mi 28let.“

Já: „V jakém městě bydlíš?“

Aneta: „Bydlím v Kolíně a částečně přetrvávám v Úvalech.“

Já: „Čím se živíš?“

Aneta: „Jsem učitelka prvního a druhého stupně základních škol.“

Já: „Tak, otázky z prvního bloku. Jaká byla tvá první modifikace?“

Aneta: „Moje první modifikace proběhla asi v šestnácti letech, kdy jsem si po vzoru Missy Elliott dala propíchnout horní lalůček ucha, chrupavku.“

Já: „Jo, takže tím jsi mi vlastně i odpověděla na otázku, proč sis ji pořídila. (smích) Takže třetí otázka, jak reagovala tvá rodina a okolí?“

Aneta: „To bylo ještě všechno v pořádku, to mi dovolili a i mě podpořili, dovezli mě do toho studia. Mamka mi tenkrát držela ruku a taťkovi se to moc líbilo.“

Já: „A máš ji dodnes?“

Aneta: „Mám ji do dnes.“

Já: „Super. A lituješ někdy, že jsi s modifikacemi vůbec začala?“

Aneta: „Ne, nikdy.“

Já: „Ještě jsem nezažila, aby mi někdo řekl, že jo, že toho lituje. (oboustranný smích) Tak jo, druhý blok, měla jsi někdy kvůli modifikacím problém ve škole? Ještě když jsi studovala?“

Aneta: „Možná na střední škole, když jsem měla píchnutej čerstvě ten lalůček, tak jsem o tělocviku dostala do hlavy, když jsme uklízeli ze skoku vysokého, tyčí. Mě to bolelo, začala jsem nadávat kamarádce, která mě tou tyčí praštila a učitelka mi pak řekla, že bych si neměla nechávat píchat uši, protože to není dobré na hodiny tělesné výchovy. (smích) To byl asi jedinej problém.“

Já: „A při hledání práce nebo potom v ní?“

Aneta: „Při hledání práce v mém oboru to překvapivě problém nebyl, i na vysoké škole tomu byli docela otevření. Nesetkala jsem se s žádnou vlnou nevole. V první práci nebyl problém a ani teď, kdy dělám již ve druhé škole. Když mě brali do prvního zaměstnání, tak na mě nekoukali nijak zvláště, akorát uvádějící učitelce volali, ať se neleká až v září přijdu, že mám červené vlasy, údajně. Bohužel je mám teda růžový (pobaveně). Vlastně pak jsem učila rok v Kolíně, kde jsem se také nesetkala s přímou vlnou nevole, akorát teda jedna maminka mi řekla, že jak má doma pak vysvětlit holčičce, že nemůže mít růžový vlásy, když paní učitelka růžový vlásy má. Takže to byl asi takovej jedinej problém.“

Já: „Tak to se dá ovlivnit věkem, ne? Řekneš, že už je dospělá, tak až budeš taky dospělá, můžeš si taky dělat, co chceš.“

Aneta: „Já jsem to mamince taky říkala.“

Já: „Jo, ale tohle bych přesně čekala, no.“

Aneta: „A teda jedinej problém, když jsem posílala životopis na pracovní pozici letušky, když mě už nebavilo školství, tak mi napsali, že bohužel nesplňuju požadavky na letušku, že moje tetování by se nehodily k uniformě a moje vlasy taky ne. A pak jsem měla ještě problém, když jsem se hlásila na hostesku, kde mi napsali, že ty růžové vlasy mi moc sluší, ale bohužel hledají dívky s přírodními tóny vlasů.“

Já: „Takže vlastně jo, nějaký problém tam byl.“

Aneta: „Jo, je to trošku paradox, že ve školství vlastně nikdo problém neměl a pak byl problém na hostesku, kde bych měla stát u auta. Proč by jako měly vadit růžový vlasy? Spíš by to podle mě přivábilo víc lidí.“

Já: „Spíš bych to taky brala jako pozitivum pro tuhle práci no, je to zvláštní. A setkala ses někdy s negativními nebo pozitivními reakcemi na svůj vzhled od úplně neznámých lidí?“

Aneta: „Určitě, s tím se potýkám každodenně. Většinou jsou to pozitivní reakce a občas je to dost únavný, třeba když si jde člověk jen nakoupit a běhají tam za ním děti s výkřikama mami koukej, ta paní má růžový vlasy.“

Já: „To znám, občas za zády slyším, že si děti šeptají ta paní má modrý vlasy.“

Aneta: „I dospělí mě zastavují, že mám ty vlasy fakt hezký, ptají se, jak dlouho to mám na hlavě, jestli je to moje nebo je to paruka. Taky jsem se setkala s tím, že když jsem byla na brigádě v krámě, tak si mě fotili přes sklo. Většinou jsou teda ty reakce pozitivní. Občas se na mě samozřejmě někdo kouká skrz prsty, ale to si neberu osobně. Je to teda milý, když mě pochválejí, ale občas je to fakt únavný, když je člověk fakt unavený a jde po tý ulici a vidí, že na něj lidi koukají a vyptávají se.“

Já: „Jo no a nebo když spěcháš a oni se s tebou chtějí vybavovat.“

Aneta: „Nebo když seš v třeba v Egyptě a chce se s tebou fotit třeba 10 lidí na jedný procházce. Tak jako je to milý, ale když je to tři dny po sobě, tak už to není úplně v pořádku. Ale zas dobrej obchod, říkala jsem, že příští rok budu vybírat za každou fotku 2 dolary (smích).“

Já: „Tak seš originální a jsou z tebe v Egyptě pať no. A při výběru partnera koukáš po člověku se stejnou zálibou v modifikacích nebo tohle neřešíš?“

Aneta: „Tak určitě mě vždycky nadchne člověk, který je něčím originální nebo vypadá trochu jinak než ostatní, protože proto mám i já nějaký ty piercingy, tetování a barevný vlasy. Nechci jít úplně s davem a nechci zapadat mezi ostatní, vždycky jsem chtěla nějak vyniknout. Takže asi i podle toho bych si vybírala partnera.“

Já: „Jasný, to docela chápu. A stalo se ti někdy, že tě někdo odmítl právě kvůli modifikacím?“

Aneta: „Ty jo, někdo mi možná jednou řekl, že jsem moc potetovaná a že to nemá rád, ale už nevím, kdo to byl. Takže to asi nebylo pro mě moc důležité, když jsem pak zapomněla, kdo to byl, ale nějaký kluk mi to řekl.“

Já: „Takže to asi nebyla láska tvýho života (smích).“

Aneta: „Asi ne, když už fakt nevím, kdo to byl.“

Já: „A už jen poslední otázka, změnili ti modifikace život nebo máš pocit, že je to jen estetická záležitost a tvůj život nijak neovlivňují?“

Aneta: „Ne, tak to je životní styl určitě. Aspoň u mě. Být originální, nezapadnou do davu, trochu se odlišit. Já si myslím, že i lidi s modifikacemi jsou taková pohotovější, že třeba si i pomůžou. Na spoustě festáků jsem zažila, že potetovaný, propíchaný lidi byli schopní víc pomoci jinému člověku než taková normální, uniformní jedinci. Třeba je to jen můj pocit, ale podle mě jsou taková hodnější, otevřenější. Poděkujou“

Já: „Mě to taky přijde. Třeba v obchodě, když potkáš někoho takovýho, tak na sebe mrknete, usmějete se.“

Aneta: „Pohodáři prostě, no. Nebude to asi určitě pravidlo, ne každej kdo je potetovaný nebo má něco zvláštního na hlavě, tak bude takovej, ale ve většině případů musím říct, že to tak bylo.“

Já: „Moje zkušenosti jsou stejné, ale třeba narážíme na unikátní lidi, vid' (oboustranný smích). Hele Tak to je všechno, díky za rozhovor, tvé odpovědi mi velmi pomohou. Ráda jsem tě viděla, čau.“

Aneta: „Čau.“

5. Petr

Já: „Ahoj, jak už jsem ti říkala, píšu bakalářskou práci, která se zabývá životním stylem lidí s tělesnými modifikacemi. A jelikož do této skupiny lidí patříš, tak jsme se dnes sešli, abych ti mohla položit pár otázek. Tvé odpovědi mi pomohou s výzkumnou částí mé práce. Rozhovor si potřebuji nahrát, je to v pořádku?“

Petr: „Ano, souhlasím.“

Já: „Dobře, tak jdeme na to. Jak se jmenuješ, stačí křestní jméno, a kolik ti je?“

Petr: „Petr, 29.“

Já: „Ve kterém městě/vesnici bydlíš?“

Petr: „Ratboř.“

Já: „Čím se živíš?“

Petr: „Výrobce hudebních nástrojů.“

„Já: „Jaká byla tvá první modifikace?“

Petr: „Piercing, a to v levém uchu v chrupavce nahoře.“

Já: „A proč sis ho pořídil?“

Petr: „Přišlo mi to v tu chvíli jako cool nápad. Bylo mi asi 15.“

Já: „A i potom?“

Petr: „Teď už to беру jako součást svého těla, takže pokud bych ho vyndal, asi by mi chyběl.“

Já: „A jak reagovala tvoje rodina a okolí?“

Petr: „Jestli jsem prděl.“

Já: „To bude asi rodina co?“

Petr: „Jo, to je rodina. Ale ne, myslím, že piercing vzali úplně v pohodě.“

Já: „A jak jsem pochopila, máš ji teda do dnes.“

Petr: „Mám ji do dnes a postupem času jsem přidal dalších pár.“

Já: „A lituješ někdy, že jsi vůbec s modifikacemi začal?“

Petr: „Určitě ne.“

Já: „Ještě se mi nestalo, aby někdo řekl ano. Tak jo, druhý blok, měl jsi někdy kvůli modifikacím problém ve škole?“

Petr: „Jo, o tělocviku.“

Já: „Nutili tě to zalepovat?“

Petr: „Dokonce sundávat a na jeden turnaj jsem to opravdu musel sundat a když jsem turnaj dohrál, měl jsem to zarostlé, takže to mě naštvalo (smích).“

Já: „A při hledání práce nebo potom v práci?“

Petr: „Asi jsem si hledal takový práce, kde to nikomu nevadilo, takže ne.“

Já: „Taky způsob. Setkal ses někdy s negativními nebo pozitivními reakcemi na svůj vzhled od úplně neznámých lidí?“

Petr: „Určitě. Pár negativních bylo, třeba poznámky na piercing ve rtu ve stylu co mi to tam zůstalo nebo jestli tam mám něco ještě od oběda nebo jestli mi tam zůstala kulka z války a podobně. A samozřejmě i kladný ve sférách lidí, se kterými se bavím, kteří taky mají nějaký modifikace nebo tetování.“

Já: „Jasně, potom se člověk pohybuje v té skupině lidí. Taky to tak mám. A koukáš se při výběru partnera po člověku se stejnou zálibou v modifikacích nebo tohle neřešíš?“

Petr: „Hele asi nějakým způsobem jo. Samozřejmě se mi líbí i holky, který nemají absolutně žádnou modifikaci (ať tetování nebo piercing), ale je to takovej určitej společnej směr, kterej mám ja svůj vlastní, takže asi jo.“

Já: „A stalo se ti někdy, že tě někdo odmítl právě kvůli modifikacím?“

Petr: „(smích) Asi ne.“

Já: „Tak víš jak, stává se to.“

Petr: „Jako třeba že máš propíchlou bradavku a No tak to fůj, to jdu domů? (oboustranný smích)“

Já: „No já nevím, tak spousta lidí pořád bere tetování jako že je to nehezky nebo že si kazíš tělo a tak. Spousta lidí má pořád tenhle názor, a to i mezi mladýma lidma, což mě překvapuje.“

Petr: „Tyhle zkušenosti mám spíš s těma starýma lidma, jako je děda nebo tak. Ti to mají zažitý s kriminálem, ale u mladej asi určitě ne.“

Já: „Dobře pro tebe. A už jen jedna otázka, změnili ti modifikace život nebo máš pocit, že je to jen estetická záležitost a tvůj život nijak neovlivňují?“

Petr: „Určitě to ovlivňuje, protože člověk si něco trochu protrpí a řekl bych, že veškerý tetování, který jsem si nechal dělat, mám ze svýho vlastního pudu. A každej ten nápad je nějakou myšlenkou, takže celkovéj obraz je nějakým obrazem, vizí toho, co všechno mám rád. Takže, na co ses to ptala? Zopakuj mi otázku (smích). Jestli to změnilo můj život? No tak jako líbí se mi to, je to určitě i estetický.“

Já: „A myslíš, že to třeba určuje skupinu lidí, se kterou se vídáš a aktivity, který provádíš?“

Petr: „Ne, tak samozřejmě se pohybuju i mezi normálníma lidma, který nemají žádnou modifikaci. Ale naopak i mezi muzikantama, kteří jsou pokérovani od hlavy až k patě.“

Já: „Tak a to je všechno, díky za rozhovor, tvé odpovědi mi velmi pomohou. Ráda jsem tě viděla, ahoj.“

Petr: „Já tebe taky, ahoj.“

6. Adéla

Já: „Ahoj, jak už jsem ti říkala, píšu bakalářskou práci, která se zabývá životním stylem lidí s tělesnými modifikacemi. A jelikož do této skupiny lidí patříš, tak jsme se dnes sešli, abych ti mohla položit pár otázek. Tvé odpovědi mi pomohou s výzkumnou částí mé práce. Rozhovor si potřebuji nahrát, je to v pořádku?“

Adéla: „Jasný.“

Já: „Dobře, tak jdeme na to, Jak se jmenuješ, stačí křestní jméno, a kolik ti je?“

Adéla: „Adéla a je mi 20.“

Já: „Ve kterém městě bydlíš?“

Adéla: „Mám rodiče na Dlouhopolsku, tam přebývám o víkendech, jinak přebývám v Chlumci nad Cidlinou.“

Já: „Čím se živiš nebo co děláš?“

Adéla: „Do teď jsem dělala servírku a teď znova studuju.“

Já: „Super. Jaká byla tvá první modifikace?“

Adéla: „Moje první modifikace byl piercing v pupíku.“

Já: „A proč sis ho pořídila?“

Adéla: „Protože mi to přišlo děsně cool (smích).“

Já: „A co na to tvoje rodina a okolí?“

Adéla: „Piercing v pupíku jsem si dávala taky proto, že to nebylo vidět a mohla jsem to dlouho tajit, ale máma mi řekla, že jsem blbá a ať si s tím dělám, co chci.“

Já: „A kamoši?“

Adéla: „Asi takhle: Jó, hustý.“

Já: „Takže klasika. A máš ho do dnes?“

Adéla: „Mám.“

Já: „A lituješ někdy, že jsi s modifikacemi vůbec začala?“

Adéla: „Vůbec.“

Já: „Ještě mi nikdo neřekl, že toho fakt lituje. Takže tak. A měla jsi kvůli modifikacím někdy problém ve škole?“

Adéla: „Asi ne. U nás ve škole řeší hlavně vědomosti, ne to jak vypadáme.“

Já: „Takže i teď, když jsi nastoupila zpátky, tak je to v klidu?“

Adéla: „Úplně.“

Já: „A při hledání práce nebo v práci?“

Adéla: „Ne. Akorát ve dredech u koní jsem měla hnůj, to bylo tak všechno (smích). Jinak fakt ne.“

Já: „A setkala ses někdy s negativními nebo pozitivními reakcemi na svůj vzhled od úplně neznámých lidí?“

Adéla: „Od neznámých asi ne.“

Já: „Ani třeba na ulici?“

Adéla: „Jako jo, divně na mě koukali lidi v MHDčku, když jsem měla ty dreedy, to si ke mně třeba nikdo nesedl. Přitom jsem je měla fakt čistý.“

Já: „Přesně tohle mě zajímalo. Třeba já znám, že za zádama slyšíš šeptání o modrejch vlasech a tak. A koukáš se při výběru partnera po člověku se stejnou zálibou v modifikacích nebo tohle neřešíš?“

Adéla: „Jakoby mám ráda potetovaný kluky, ale stejně když někdo skončí se mnou, tak tu kěrku nakonec stejně má, jelikož mám doma strojek. Nic jiného jim nezbyvá (smích).“

Já: „Jasně, když nemá, tak bude mít (oboustranný smích). A stalo se ti někdy, že tě někdo odmítl právě kvůli tomu, že nějaký modifikace máš?“

Adéla: „Ne, právě že spíš když jsem měla dreedy, tak mi začalo psát víc kluků, protože jim to přišlo hustý. Sice to byli samí exoti, ale spíš to bylo prostě dobrý.“

Já: „A už jen jedna otázka, změnili ti modifikace život nebo máš pocit, že je to jen estetická záležitost a tvůj život nijak neovlivňují?“

Adéla: „No tak spíš změnilo, nedala bych si nic, kdybych k tomu neměla vztah, nemělo to pro mě význam. Takže asi jo, je to takovej můj styl, nechci být tuctová.“

Já: „Tohle je taky docela častá odpověď. Tak to je všechno, díky za rozhovor, tvoje odpovědi mi velmi pomohou. Ráda jsem tě viděla a ahoj“

Adéla: „Čauky.“

7. Zuzana

Já: „Ahoj, jak už jsem ti říkala, píšu bakalářskou práci, která se zabývá životním stylem lidí s tělesnými modifikacemi. A jelikož do této skupiny lidí patříš, tak jsme se dnes sešli, abych ti mohla položit pár otázek. Tvé odpovědi mi pomohou s výzkumnou částí mé práce. Rozhovor si potřebuji nahrát, je to v pořádku?“

Zuzka: „Ano“

Já: „Dobře, tak jdeme na to. Jak se jmenuješ, stačí křestní jméno, a kolik ti je?“

Zuzka: „Jmenuju se Zuzana a je mi 24 let.“

Já: „V jakém městě/vesnici bydlíš?“

Zuzka: „Momentálně v Ivančicích.“

Já: „Čím se živíš?“

Zuzka: „Živím se jako tatérka.“

Já: „Super. Tak první blok, jaká byla tvá první modifikace?“

Zuzka: „Počítají se i barvy na vlasy?“

Já: „Spíš ne, než jo.“

Zuzka: „Dobře, tak týden před osmnáctinami jsem si nechala propíchnout nos.“

Já: „A proč sis to nechala udělat?“

Zuzka: „Protože jsem byla nedočkavá a na své narozeniny už jsem to chtěla mít. Takže jsem sháněla podpis rodičů jako souhlas.“

Já: „Ale nedělala jsi to za jejich zády, to je docela výjimka.“

Zuzka: „Já šla do Hellu, takže tam to nešlo jinak.“

Já: „Jasně. A jak reagovala tvoje rodina a okolí?“

Zuzka: „Oni už si dlouho mysleli, že jsem praštěná, tak jsem je v tom jen utvrdila.“

Já: „A máš to do dnes?“

Zuzka: „Ano.“

Já: „A lituješ někdy, že jsi s modifikacemi začala?“

Zuzka: „Vůbec.“

Já: „Ještě nikdo neřekl, že jo. A měla jsi někdy kvůli modifikacím problém ve škole?“

Zuzka: „Abych upřímně řekla, tak ano i ne. Někdy to byl úplně přesně opak, jindy si na mě někteří učitelé vyloženě zasedli. Byli ta stará škola a považovali mě za vyznavačku nějaké sekty.“

Já: „Jo, mě taky občas někdo vynadal do satanistů. A při hledání práce nebo pak v práci?“

Zuzka: „Mám pocit, že jsem kvůli tomu byla párkrát odmítnutá po pohovoru, ale v nynější práci to řešit nemusím.“

Já: „No jasný, tady je to spíš výhoda, že jo. A setkala ses někdy s negativními nebo pozitivními reakcemi na svůj vzhled od úplně neznámých lidí?“

Zuzka: „Na denním pořádku (smích). Stalo se mi i to, že autobusák zastavil na přechodu a málem to do mě vyloženě napral, jak se přestal koukat na volant, na cestu. Často si lidi vedle mě sednou, začnou si se mnou povídat i jen kvůli tomu, jak vypadám. Často, velice často, jdu kolem a lidi se pokřikují.“

Já: „Oči vsloup, ukazují si.“

Zuzka: „Ježíši Kriste a tak. Ale počká si až jako skoro mizí, aby jako mohla utéct.“

Já: „Abys nemohla reagovat.“

Zuzka: „Přesně, takže nemůžu ani reagovat.“

Já: „Tohle je specialita starejch babiček, to mi dělaj taky. A koukáš se při výběru partnera po člověku se stejnou zálibou v modifikacích nebo tohle neřešíš?“

Zuzka: „Vzhledem k tomu, že jsem dlouhodobé partnery měla jen dva, teď mám toho druhého, tak buď jsme do toho šli na začátku společně, nebo jsme si pak tak nějak padli do oka. Není tu nic, co bych jako vyloženě musela mít, ale na druhou stranu by to stejně později přišlo, když bych ho potetovala.“

Já: „Taky nejsi první, kdo mi tohle říká. A stalo se ti někdy, že tě někdo odmítl právě kvůli modifikacím?“

Zuzka: „Jo. Jenom kvůli tomuhle si někdo myslel, že jsme úplně na jiný vlně a nezajímalo ho, co je pod tím vzhledem. Takže to mě trochu mrzelo no.“

Já: „To je docela ojedinělý, ve většině případů je to spíš výhoda. A právě mě taky zaujalo, že v dnešní době to docela i mladý lidi odsuzují. Jsem z toho docela překvapená.“

Zuzka: „Abych pravdu řekla, chodí mi sem zákaznice, že chtějí jen něco malého, ani o centimetr víc, nic odvážného, že by je přítel zabil, že neví, jak to budou doma vysvětlovat. A to se mi stává dost často.“

Já: „Zajímavý.“

Zuzka: „Spíš je to takhle, než obráceně. Spíš že jakoby ti muži to berou hůř, nevím jestli jim vadí třeba i to, že je tetuje někdo cizí, že na ně někdo cizí sahá, nevím. Můj přítel s tím zatím problém nemá, že takhle ochmatávám cizí lidi, takže dobrý (smích).“

Já: „A už jen jedna otázka, změnili ti modifikace život nebo máš pocit, že je to jen estetická záležitost a tvůj život nijak neovlivňují?“

Zuzka: „Určitě mě to ovlivnilo, už snad ve všem možným. I mi to dalo kuráž. Já jsem si vždycky říkala, že ráda kreslím, že jsem ráda kreativní, ale tím se neuživím, to nebudu moct nikdy dělat. Kdo se uživí jako malíř nebo tak. Řekla jsem si, že si najdu nějakou jinou práci, takže jsem byla nucená jít na obchodní akademii, pak jsem šla studovat na vysokou anglický jazyk pro odbornou praxi. Ale nic mě tolik nenaplňovalo, a když jsem se pak v práci po studiu nesetkávala s žádnou kreativitou, tak mi to strašně chybělo. A tím, že jsem se chodila nechávat tetovat tady do studia, tak mě ti lidé tady inspirovali a ukázali mi, že to možný je. Že je možný žít takhle kreativně, mít práci, kterou člověk má rád, kterou miluje, neomezovat se žádnými předsudky, což je právě asi taková ta největší věc, která mě nejvíc ovlivnila. Proto teď dělám práci, kterou miluju a strašně moc bych lidem doporučila, aby neměli předsudky. A taky mohli být šťastní a ne jen nadávat.“

Já: „Tak to my všichni, bohužel málokdo má to štěstí, že se s tím v práci nepotká. Hele tak to je všechno, díky za rozhovor, tvoje odpovědi mi velmi pomohou. Ráda jsem tě viděla a ahoj.“

Zuzka: „Ahoj.“

8. Honza

Já: „Ahoj, jak už jsem ti říkala, píšu bakalářskou práci, která se zabývá životním stylem lidí s tělesnými modifikacemi. A jelikož do této skupiny lidí patříš, tak jsme se dnes sešli, abych ti mohla položit pár otázek. Tvé odpovědi mi pomohou s výzkumnou částí mé práce. Rozhovor si potřebuji nahrát, je to v pořádku?“

Honza: „Jo.“

Já: „Dobře, tak jdeme na to. Jak se jmenuješ, stačí křestní jméno, a kolik ti je?“

Honza: „Honza, je mi 24.“

Já: „V jakém městě bydlíš?“

Honza: „V Chlumci nad Cidlinou.“

Já: „Čím se živíš?“

Honza: „Kovář. V kovárně.“

Já: „Jaká byla tvá první modifikace.“

Honza: „No to bylo tetování a propíchnuté uši.“

Já: „Tos vzal takhle při jednom?“

Honza: „No jasně.“

Já: „Nejsi troškař. A proč sis to pořídil?“

Honza: „Protože se mi to líbí, chci vypadat jinak.“

Já: „Jo, to zatím odpověděli všichni. Jak reagovala tvá rodina a okolí?“

Honza: „Normálně, je to moje věc, neříkali na to nic.“

Já: „Takže žádný vztekání rodičů, nadávání a tak“

Honza: „Ne.“

Já: „Ty se máš. A máš to tetování i piercingy pořádkem?“

Honza: „Uši už ne, ale tetování mám.“

Já: „A lituješ někdy, že jsi vůbec s modifikacemi začal?“

Honza: „Ne.“

Já: „Opět, zatím nikdo neřekl, že jo.“

Honza: „Bych si to asi nedělal (smích).“

Já: „Tak někdo si to časem třeba uvědomí a to chce dát pryč.“

Honza: „No jo no, tak padesát litrů nemám.“

Já: „Taky pravda. A měl jsi někdy kvůli modifikacím problém ve škole?“

Honza: „Neměl, ale s vlasama jo.“

Já: „Co měli proti tvejm vlasům?“

Honza: „tak měl jsem číro.“

Já: „Jo tak to jo. A při hledání práce nebo potom v práci?“

Honza: „taky ne, vždycky jsem si hledal práci, kde jim vzhled byl jedno.“

Já: „Takže jsi neměl nějaké vysněnej job, do kterýho by tě kvůli tomu nevzali, jo?“

Honza: „No měl, ale na to nejsem študovanej.“

Já: „Jo takhle, takže tetování nebyla ta překážka.“

Honza: „Ne.“

Já: „A setkal ses někdy s negativními nebo pozitivními reakcemi na svůj vzhled od úplně neznámých lidí? Prostě na ulici?“

Honza: „Od důchodců, že jsem kriminálník.“

Já: „Takže ty jsi ten typickej příklad. Spousta lidí mi říká, že vůbec nebo že je lidi zastavujou, že se jim to líbí nebo tak, ale tohle je ten nejzažitéjší stereotyp. Prostě kriminálníci, feťáci.“

Honza: „Málokdy se najde nějaký člověk, kterýmu by se to líbilo.“

Já: „Jo, já mám taky zkušenost spíš s důchodcem, že si ukazují, za zádama si šeptají a tak. Takže tohle docela chápu. A koukáš se, teda vlastně koukal ses, protože ty už máš ženu, při výběru partnera po člověku, se stejnou zálibou v modifikacích nebo tohle vůbec neřešíš?“

Honza: „To neřeším, mám manželku a jsem spokojenej.“

Já: „A tvoje žena nemá nic?“

Honza: „Má, teď si zas dávala nějakou blbost (smích). Pavučinu a pavouka na ruku.“

Já: „Dobře, ale tak, taky se jí to líbí. A stalo se ti někdy, že tě někdo odmítnul právě kvůli modifikacím?“

Honza: „Ne a nebo si nevzpomínám.“

Já: „Takže to nebyl asi nikdo důležitěj“

Honza: „Jo (smích).“

Já: „A už jen jedna otázka, změnili ti modifikace život nebo máš pocit, že je to jen estetická záležitost a tvůj život nijak neovlivňují?“

Honza: „Vůbec ne, jakej jsem si ho udělal, takovej ho mám.“

Já: „Takže to tetování je spíš jako výsledek toho, jak sis ten život nastavil než že by ti tetování nastavovalo, to, kam směřuješ?“

Honza: „Přesně tak.“

Já: „Tak to máš fajn, to ne úplně každej může říct. Hele tak díky za rozhovor, tvoje odpovědi mi velmi pomohou. Ráda jsem tě viděla a ahoj.“

Honza: „Nemáš zač.“